

PO PRAVLJIČNI POTI

Stopal sem po ulici, ko sem prišel izaa uogala sem že od daleč videl, da so vrata naše hiše rahlo priprta. Skoanje se je slišalo mamino aadušeno upitje. ko sem prišel bliže sem vrata odrinil in vstopal. Vrata sem za seboj hitro zaprl, saj sem sklepal, da so sosjedje že utrujeni od tega celodnevnege tuljenja. Potem sem se seaul in se odpravil po stopnicah do svoje sobe. ko sem v njej zagledal posteljo, sem turbo vtrel v kot in se eleknil nanjo.

Zaprl sem oči in ob hripavem glasu mojega očeta zaspal.

Drugo jutro me je prebudil topel in gost arak, ki se je kot kamen vsedel na moja pljuča. Hitro sem vstal in odšel v kopalnico. Od tam pa do sobe in na prašno ulico. Zjutraj sem v šolo raje hodil peš, kot pa s starši. Na ta način sem se izognil temu, da bi mi še ajutraj zagrenili dom. Rad sem imel vonj svežega zraka in nemirne jutranje avobe narave.

V šoli nisem imel veliko vrstniških prijateljev, sem pa rad zahajal v knjižnico. Sicer knjig nisem bral, sem se pa okuail s starejšo knjižničarko, ki je krasila turobnost knjižnih polic. In kot po navadi, sem tudi obmes najprej savil k njej. Ampak, ko sem odprl modra vrata knjižnice, sem na njenem mestu zagledal mlado žensko s svetlimi lasmi. Prijaano se mi je nasmehnika in me ob mojem vidnem aadudenju uprašala: "Potrebyješ pomoč?" Ostramočano sem odkimal in se s sklonjeno glavo odpravil do zadnje police.

ko sem bil majhen, sem zelo rad bral pravljice, in zgodbiice.

V bistvu nisen bral. Sem: pa poslušal. Brala mi jih je babica. Skupaj sta se podala v svet čarobnosti, v svet kjer amaga dobro in se kaamye ab. lepe spomine sem imel na babico, lepe spomine sem imel na pravljice, ki mi jih je prebrala. Ko sem prišel do police, sem ob njej angledal dup sedmih knjig. Tante so ^{bile} in aeb pisane. Kakšen moj vrstnik lahko ano tako prebere v ~~enuri~~ ~~enuri~~ eni uri, a mano pa temu ni ^{bilo} tako. Ko so moji sosdci v tretjem razredu besede, črke in branje ae popolnoma obvladali, sem se jaz še kar atikal pri vsaki piki in malo teaji besedni avezi. Zato, čeprav sem pravljice kot majhen obozeval, so le te adaj same koleče. Spommijo me na trenutke osramočanosti, ko me je učiteljica poklicala k tabli, da bi prebral Trnjuljico. Začelo se mi je atikati in moji sosdci so se mi na to temo posmehovali še mesece. A kljub tem neugodnim spomihom, knjiahice ne morem zapustiti brea knjige. Ne želim si stopiti pred to ženskico prcamih rok, auto pograbim prvo knjigo s kupa.

Stopim k pultu in blondinka me nagovori: „Pravljica? Tako velik fant, pa beres pravljice?“ Nič ji nisem odgovoril in ugotovila je, da mi je neprijetno, auto je dodala: „No, pa saj pravljice so super, ves? Vedno me navdihnejo, da si upam in se ne oziram na druge. Prebudijo tisto majhno punčko v meni. Najbolj uai vam, ko berem pravljice prvi trijadi, takrat imam jagovor, da sem lahko ^{sc} malo bolj otrocja.“ Pirijaamo se mi nashmehe in knjigo poskenira. Jaz u jo uacmem, zamomljam ji nekaj v poackruv, se obrnem na peti in odhitim domov.

Mama in oče se spet prerekata. Spet celotra

hiša odmera in stene je napdnila strupena atmosfera. Jaz pa ležim na postelji in gledam v strop. Pogledujem po sobi, po omarah, pogledam skozi okno in na pisalno mizo. Tam pa se moj pogled za hip ustavi. Zagledam platnice knjigice, ki sem si jo izposodil. Vstanem in preberem njen naslov. PETER PAN piše na njej. Varnem jo v roke in začitvam. Strah me je branja, prepričan sem, da se bom osmesil pred samim seboj. Nato pa v mojih mislih zazvonijo besede knjižničarke, ko je rekla, da jo pravljice navdihnejo in da si a njimi upa vse. Tudi sam si želim, da bi lahko to nekega dne rekel, zato knjigo uvarnem a mize in si jo na postelji položim na brilo. Na začitbu se mi je močno zatikalo in s tečavo sem črke prepoznaval, kaj šelebral besede. Čez nekaj časa pa se na svoje branje nisem več osiral in sem se prepustil toku pravičnega sveta.

Po kakšni uri branja se je zunaj že amrazilo in knjigo sem odložil poleg sebe. Naslonil sem se na okensko polico in pomislil, ali bo tudi po mene prišel kakšen Peter Pan, nato pa sem ugotovil, da a življenje v njegovem pravičnem svetu, polnem sreče in ljubezni ne potrebujem njega. Nobenega ne potrebujem, če se bom obračal kot Peter Pan, če bom pogumen in raaposajen. Če bom živel in želel živet, če bom vsako življenjsko radost posrkal in usakotegabo pozabil, ali pa se a njo soočil. Tako kot on. In takšen bom. Kot Peter Pan. Neustavljivo.

Naslednje jutro sem se prebudil a željo in vizijo. V sobo sem odšel dobre volje in a se ob prvem avinjenju odhitel v knjižnico. Tam je spet sedel

mlado dekle, ki se mi je danes zdele prav lepo. Sposodil sem si še dve prauljici. Janča in Metko ter Ledeno kraljico. Prauljici me nista navdihnili kot me je Peter Pan, sam pa a njima pobegnil v svet, kjer amaga dobro in izgubi ala. Kjer si lahko dovolis in predstavljas use. Predstavili sta močno vea bratrstva in večem svet magije. Naslednji dan sem si sposodil se prostnek knjig, ki so bile na kupu in ko sem jih prebral vseh sedem sem sel do naslednje police, do naslednjega kupa. Tam je bilo knjig devet. Vsaka izmed njih me je na novo navdihnili in mi pokazala nov svet. Vsak dan sem komaj čakal, da lahko popoldne ponovno pobegnem vanj. Moje branje se je izboljšalo, bil sem srečnejši in imel sem cilje.

Po devetih mesecih sem prebral use prauljice iz naše knjižnice. kmalu sem prebral use v mestu. ko se je to zgodilo, sem jih pricel brati od začetka. zaljubil sem se v močnost ~~razmišljanja~~ razmišljanja in domisljije. ko sta se moja starša kregala, me je potolažila Sneguljica. ko sem dobil slabo oceno Pepelka, ko pa sem potreboval navdih, sam se vedno amaga vračal k Petru Panu. Ta mi je vedno amaga sporočil, naj si upam in naj živim. In sem. Zaradi njega sem se vpisal na najboljšo gimnazijo v mestu. Od doma sem se preselil in čeprav mi je mama povedala, da ne kam amogel, mi je Peter Pan ulil nov up. Jola je bila težka, ampak sem sledil svojim sanjam in ~~se~~ tudi sam kmalu srečal s peresom in papirjem.

Začel sem pisati zgodbe, prauljice v bistvu, ki bi mlade navdihnile kot je Peter Pan mene. In ko sem kdaj v domu, pogledam platnico knjige Petra Pana, ki jo imam rastačeno v pisarni.

Vsakič, ko zagledam to iskrivo platnico, se spomnim na svoje očete
in na to, kako me je ta nedolžna prauljica rešila. Omogočila mi
je mir in me vedno anova popeljala v oddaljen svet, ki mi je
pomagal odrasti. Mnogi bi mislili, da so prauljice le nesmiselne
priprave, s katerimi starši otrokom popešajo večer, ^{jaz sem} toda ~~spoznal~~,
da temu ni tako. Prauljice nas učijo, ~~vežejo~~, odpirajo vrata
v nešteto svetov in nam pomagajo. To sem spoznal
in začutil na lastni koži. Spoznal sem, da mi brez prauljic ne
bi uspelo in da so vse prej kot nesmiselne in nedolžne. So
~~za življenje~~ za življenje, so vse in še več.
kazipot

- Iva Kastelic, 9.B